

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VOORZITTER VAN DE Xe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 233.012 van 24 november 2015  
in de zaak A. 216.552/X-16.309.**

In zake :        Bettina VAN DEN ABEELE  
                      bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                      advocaat Jan Van Zele  
                      kantoor houdend te 8000 Brugge  
                      Hamiltonpark 20  
                      bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de GEMEENTE LOCHRISTI  
   bijgestaan en vertegenwoordigd door  
   advocaat Sven Boullart  
   kantoor houdend te 9000 Gent  
   Voskenslaan 419  
   bij wie woonplaats wordt gekozen
2. het VLAAMSE GEWEST  
   bijgestaan en vertegenwoordigd door  
   advocaten Koen Geelen en Elsbeth Loncke  
   kantoor houdend te 3500 Hasselt  
   Gouverneur Roppesingel 131  
   bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van de vordering*

1.                De vordering, ingesteld op 28 juli 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “het ministerieel besluit op 20.11.14 genomen door de Vlaamse Minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Gelijke kansen en Armoedebestrijding [...] waarbij aan het gemeentebestuur Lochristi machtiging tot onteigening werd verleend voor de onroerende goederen zoals vermeld op het onteigeningsplan, voor de realisatie van [v]oetweg 45 [...]”.

## *II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 november 2015.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Franky De Mil, die *loco* advocaat Jan Van Zele verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Ward De Buck, die *loco* advocaat Sven Boullart verschijnt voor de eerste verwerende partij en advocaat Rutger Tibau, die *loco* advocaten Koen Geelen en Elsbeth Loncke verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

## *III. Feiten*

3. Verzoekster is eigenares van een perceel aan de Bosstraat te Lochristi, kadastraal gekend als 1<sup>e</sup> afdeling, sectie B, nr. 433/dl.

Dit perceel maakt deel uit van voetweg nr. 45, die de Bosstraat verbindt met de Slagmanstraat.

4. De gemeente Lochristi wil deze voetweg nr. 45 verharden om vervolgens via deze voetweg een verkeersveilige, trage verbinding te realiseren

tussen de dorpskern en het centrum “Uyttenhove”, dat door verschillende gemeentelijke jeugd- en seniorenverenigingen wordt gebruikt.

5. Bij besluit van 9 maart 2011 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar aan de gemeente Lochristi een stedenbouwkundige vergunning voor het verharden van voetweg nr. 45 en het rooien van 42 hoogstammige bomen.

6. Aangezien een deel van de te verharden voetweg nr. 45 nog eigendom is van verzoekster, gaat de gemeenteraad van de gemeente Lochristi op 26 maart 2012 principieel akkoord met de onteigening van verzoeksters perceel. Tevens stelt hij het onteigeningsplan voorlopig vast.

7. Aangezien de innemingstabel ontbrak, wordt een aangepast onteigeningsplan opgemaakt en gaat de gemeenteraad van de gemeente Lochristi op 3 september 2012 opnieuw principieel akkoord met de onteigening van het betrokken perceel en stelt hij het aangepast onteigeningsplan voorlopig vast.

8. Tijdens een eerste openbaar onderzoek, dat loopt van 29 oktober 2012 tot en met 12 november 2012, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Omwille van vormfouten wordt een tweede openbaar onderzoek georganiseerd, van 3 december 2012 tot en met 17 december 2012. Tijdens dit onderzoek wordt één bezwaarschrift ingediend, meer bepaald door verzoekster.

9. Bij besluit van 28 januari 2013 wijst de gemeenteraad van de gemeente Lochristi het bezwaar van verzoekster af als ongegrond, gaat hij akkoord met de onteigening en stelt hij het onteigeningsplan definitief vast. Tevens machtigt de gemeenteraad het college van burgemeester en schepenen om een onteigeningsmachtiging aan te vragen overeenkomstig de wet van 26 juli 1962 ‘betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte’.

10. Met het bestreden besluit van 20 november 2014 erkent de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, de verwerving van het betrokken perceel tot nut van het algemeen, besluit zij dat de inbezitneming ervan volstrekt noodzakelijk is, en machtigt zij de gemeente Lochristi om tot onteigening over te gaan.

#### *IV. Schorsingsvoorwaarden*

11. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

#### *V. Spoedeisendheid*

##### *Standpunt van de partijen*

12. Verzoekster betoogt dat de eerste verwerende partij gebruik wil maken van de “bijzondere (verkorte) onteigeningsprocedure vervat in de wet van 26 juli 1962”. Zij wil vermijden dat de gerechtelijke onteigeningsprocedure wordt aangevat. De eerste verwerende partij zou daartoe op korte termijn kunnen overgaan.

Verzoekster betoogt dat, “indien daartoe toch zou worden overgegaan en de onteigening wordt toegekend”, zij onherroepelijk schadelijke gevolgen zal lijden. De eerste verwerende partij zal immers het gedeelte van de voetweg nr. 45 dat zich op verzoeksters perceel bevindt, verharderen. Die verharding ligt echter juist naast een gracht, zodat de afwatering van het resterend gedeelte van verzoeksters perceel naar die gracht niet meer mogelijk zal zijn, “met alle gevolgen van dien”. Nu de eerste verwerende partij voetweg nr. 45 reeds heeft verhard voor het volledig tracé, uitgezonderd het gedeelte gelegen op

verzoeksters perceel, zal de eerste verwerende partij niet talmen om na de gerechtelijke onteigening tot verharding over te gaan. Het resultaat van de vernietigingsprocedure kan dan ook niet worden afgewacht.

13. De eerste verwerende partij stelt dat verzoekster zich enkel steunt op het gegeven dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht, zonder dit aan te tonen.

Verzoekster poneert louter dat zij door de gerechtelijke onteigeningsprocedure in een toestand zal terechtkomen met onherroepelijke schadelijke gevolgen, zonder dit verder te preciseren. Het nadeel dat verzoekster tracht te vermijden, is voorbarig en onrechtstreeks. Bovendien vloeit dit niet voort uit de bestreden beslissing, maar uit de mogelijke, toekomstige gerechtelijke eigendomsoverdracht in het raam van de gerechtelijke onteigeningsprocedure. Tijdens die gerechtelijke onteigeningsprocedure voor de burgerlijke rechter kan verzoekster echter haar bezwaren en rechten nog ten volle laten gelden; de spoedeisendheid kan te dezen dan ook niet worden aanvaard.

De kritiek over de mogelijkheid tot afwatering van het resterende perceel van verzoekster doet hieraan geen afbreuk, nu het noch aan de tweede verwerende partij, noch aan de Raad van State toekomt om dit in het raam van deze procedure te onderzoeken, vooral omdat verzoekster zulks enkel poneert zonder daartoe precieze elementen – laat staan bewijskrachtige gegevens – weer te geven.

14. De tweede verwerende partij betoogt dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat het afwachten van een vernietigingsarrest voor haar onherroepelijke schadelijke gevolgen heeft.

Er is immers geen oorzakelijk verband tussen de beweerde onherroepelijke schadelijke gevolgen inzake de afwatering en de bestreden onteigeningsmachtiging. De beweerde schade is daarentegen een gevolg van de uitvoering van de werken en niet van de onteigening. De bestreden machtiging is

geen basis voor enig infrastructuurwerk; die werken worden uitgevoerd op basis van onder meer de stedenbouwkundige vergunning van 9 maart 2011, die door verzoekster niet wordt bestreden.

Voorts kan de schorsing van de onteigeningsmachtiging het instellen van de gerechtelijke onteigeningsprocedure niet beletten. De gemeente kan op ieder moment de rechter vatten om uitspraak te doen over de gerechtelijke onteigening.

Verder wijst de tweede verwerende partij erop dat verzoekster haar wettigheidsbezwaren ook voor de gewone rechter kan aanvoeren. Deze laatste kan immers ook de wettigheid van de onteigening toetsen, daarin begrepen de wettigheid van de onteigeningsmachtiging. Het is dan ook niet duidelijk welk probleem er voor verzoekster zou kunnen ontstaan doordat de rechter gevat zou worden.

Ten slotte stelt de tweede verwerende partij dat verzoekster geen concreet bewijs voorlegt van de problematiek inzake de afwatering van haar perceel.

### *Beoordeling*

15. Het komt er voor een verzoekende partij, die beweert dat de zaak te spoedeisend is om de uitkomst van het annulatieberoep te kunnen afwachten, op aan om van die urgentie te overtuigen aan de hand van de concrete feiten die zij in haar vordering aanvoert.

16. Verzoekster voert ten onrechte aan dat de eerste verwerende partij de onteigeningsprocedure kan inzetten op grond van de wet van 26 juli 1962 ‘betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemene nutte’.

Het bestreden besluit werd immers genomen met toepassing van de wet van 17 april 1835 ‘op de onteigening ten algemene nutte’ en de wet van 27 mei 1870 ‘houdende vereenvoudiging van de formaliteiten bij onteigening ten algemene nutte’.

Dit uitgangspunt van verzoekster voor de “feiten die het bevelen van de schorsing verantwoorden” mist aldus feitelijke grondslag.

17. In zoverre de spoedeisendheid volgens verzoekster voortspuit uit het feit dat de eerste verwerende partij niet zal talmen om na de gerechtelijke onteigening tot verharding van de voetweg op het betrokken perceel over te gaan, wat tot afwateringsproblemen zou leiden voor het resterende gedeelte van verzoeksters perceel, brengt verzoekster hiervan geen enkel bewijs.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de gevreesde schade niet voortvloeit uit de bestreden machtiging zelf. De verdere verharding van de voetweg nr. 45 is niet het gevolg van de onteigeningsmachtiging, maar kadert in de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning van 9 maart 2011 – die overigens niet werd aangevochten door verzoekster. Het bestreden besluit houdt op zich geen beslissing in tot het uitvoeren of vergunnen van bepaalde werken.

18. Derhalve wordt niet aangetoond dat aan de grondvoorwaarde van de spoedeisendheid is voldaan.

## *VI. Besluit*

19. Uit het voorgaande volgt dat niet is voldaan aan tenminste één van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen. Die vaststelling volstaat om de schorsingsvordering af te wijzen.

## **BESLISSING**

**De Raad van State verwierpt de vordering.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig november 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

|                 |                       |
|-----------------|-----------------------|
| Pierre Lefranc, | wnd. kamervoorzitter, |
|                 | staatsraad,           |
| bijgestaan door |                       |
| Astrid Truyens, | griffier.             |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Astrid Truyens**

**Pierre Lefranc**